

*Písané
vo hviezdach*

Veronika
Magulová

MARENČIN PT

Písané vo hviezdach

Veronika Magulová
Písané vo hviezdach

MARENČIN PT

Copyright © Veronika Magulová, 2025
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media
Layout © Marta Blehová
1071. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1315-4

„Vaša milosť, je najvyšší čas.“

Austin sa úkosom pozrel na komorníka, ktorý ho tichučko čakal pri dverách jeho súkromného salóna. Bol dosť ďaleko na to, aby sa k jeho stenám nedostali zvuky hudby, ktorou bol dnes preplnený celý Knole House, jeho vojvodcovské sídlo.

Komorník tam stál už nejaký ten čas a čakal na jeho pokyn, aby mu otvoril dvere a sprevádzal ho k hosťom. Austin však stále váhal, či tam vôbec ísť.

Pozrel sa do zrkadla, ktoré bolo zavesené na stene, medzi dvomi obrazmi s podobizňami jeho predkov.

Hrdo zodvihol bradu a pozrel sa na svoju tvár.

„Správam sa, akoby som šiel na popravu, nemám pravdu, pán Joyce?“ spýtal sa ho s posmeškom v hlase.

Nízky komorník s plešinou na temene hlavy sa pousmial, jemne sa predklonil a povedal: „Ani sa vám nečudujem, vaša milosť. Dnes to nie je len obyčajná oslava vašich narodenín.“

„Nie, to nie je,“ povzdychol si a napravil si zdobené sako, ktoré mu matka dala ušiť len na dnešnú príležitosť.

„Dnes by som si mal vybrať manželku, budúcu vojvodkyňu,“ dodal so zachrípnutým hlasom. „Je to ťažké aj vysloviť,“ povedal a len nasucho preglgol.

Zamračil sa a prudko sa zvrtol ku komorníkovi. Rozprestrel náruč, aby si ho mohol lepšie prezrieť a konečne sa uvoľnenejšie usmial.

„Ako vyzerám?“

„Ako vynikajúca trofej, vaša milosť,“ povedal pán Joyce a otvoril mu dvere.

Austin vykročil k nim, už nie so strachom alebo s pochybnosťami. Dnes to mal byť veľký deň. Možno nie tak pre neho, ako pre jeho matku, ktorá si veľmi želala mať čoskoro vnúčatá. Samozrejme, že sa nezabudla ukrývať za záujmy ich rodu, dôležitosť ich postavenia, potrebu zachovania následníka titulu a podobné hlúposti, ktoré pre ostatných znamenali všetko.

Pre neho boli dôležitejšie city, no to sa nenosilo. V Anglicku iste nie a v jeho rodine len málokedy.

Meral chodbu dlhými krokmi, kráčal s plecami vystretými a jemným úsmevom na perách. Musel tak urobiť pre prípad, že by niekoho z pozvaných hostí stretol aj na horných chodbách domu. Matka nenechala nič na náhodu. Pozvala na jeho oslavu skutočne všetkých, zorganizovala veľkolepý bál v priebehu pár dní a ako mu bolo pred časom oznámené, pozvaná bola aj samotná kráľovná.

Nebol si istý, či sa tam skutočne ukáže, no ak áno, bude to pre neho veľká česť. Napokon, je predsa vojvodom z Kentu, je jedným z najvplyvnejších ľudí v krajine a má konexie, o ktorých sa mnohým mužom môže iba snívať.

Zábava bola v plnom prúde a on tam stále nebol.

Hostiteľ, ktorý sa neunúval prísť? Oslávenec, ktorý sa kdesi skrýval? To bolo smiešne, najmä pri jeho postavení,

a preto, hoci nerád, sa podvolil matke a dovolil jej urobiť veľký ples, na ktorom oslávi svoje tridsiate šieste narodeniny a ešte čosi: konečne si vyberie manželku.

Pre neho to bolo niečo nemysliteľné, najmä kvôli posledným pár dňom. Vlastne nie, musel sa naširoko usmiať. Veľmi dobre si ju vedel predstaviť, v hlave počul jej hlas, pred očami mal jej tvár a všade cítil jej vôňu.

Ako v delíriu zastal na vrchu schodiska, ktoré bolo ozdobené krásnym zábradlím z dreva a v polovičke sa lomilo, vďaka čomu mal dokonalé miesto na uvítanie hostí. Uvádzač bol už pripravený presne na mieste, kam sa mal postaviť aj on sám a konečne sa všetkým ukázať. Vstupná hala Knole House bola preplnená hosťami, ktorí sa veselo bavili, v rukách mali poháre so šampanským a obzerali sa na všetky strany, aby konečne videli svojho hostiteľa.

Uvádzač si ho všimol, šikovne sa vystrel a dlhou palicou ozdobenou niekoľkými zlatými strapcami udrel o podlahu. Hudba utíchla, vrava zamĺkla, všetky oči sa upriamili priamo na neho.

„Jeho milosť, Austin Jonathan Ingram, vojvoda z Kentu!“ uviedol ho okázalo.

Všetci hostia sa ihneď pozreli na majestátnu postavu vojvodu, ktorý sa hrdo niesol po schodoch, s rukami založenými za chrbtom, oblečený v nápadnom obleku z tmavočerveného hodvábu. Nejednej žene sa podlomili kolená pri pohľade do jeho očí, ktorými prechádzal po hosťoch a hľadal medzi nimi známe tváre.

Pri uvádzačovi sa zastavil, roztvoril náruč a hlbokým hlasom povedal: „Moji milí hostia, ďakujem, že ste tu a oslávite so mnou moje ďalšie narodeniny. Už od dvad-

saťpätky som ich prestal počítať,“ zažartoval, na čo sa viacerí zasmiali, „ale ja verím, že vek je len číslo.“

Pootočil sa ku komorníkovi, ktorý mu podal pohár naplnený šampanským.

Zodvihol ho, po čom ho ostatní nasledovali, a povedal: „Na vás, pretože oslávenec a oslava bez hostí by nemali zmysel.“

Ihneď do seba obrátil pohárik, čo sa nepatrilo, no ako oslávenecovi mu to snáď odpustia. Kývol hlavou smerom k hudobníkom, ktorí ihneď zareagovali a začali opäť hrať. Zábava pokračovala a on sa pozrel na matku, ktorá k nemu pomaly vystupovala po schodoch jednou rukou si pridržajúc širokú sukňu svojich večerných šiat.

Prázdny pohár podal komorníkovi, ktorý sa spýtal: „Ešte jeden, vaša milosť?“

„Niečo silnejšie, Joyce.“

On sa pousmial a minul sa s Grace Ingramovou, ktorá zadýchane povedala: „Meškáš, drahý.“

„Prepáč mi to, ale chcel som sa patrične pripraviť na túto udalosť.“

„Neuťahuj si zo mňa a radšej sa priznaj, že sa ti po prvýkrát v živote sťahuje hrdlo,“ povedala a spojila si ruky.

Láskavo si ho prezrela, nepozrel sa jej do očí, a tak vedela, že trafila klinec po hlavičke.

„Austin, to je pre teba také nepredstaviteľné, že sa oženíš?“

Stiahol obočie a povedal: „Vieš, že vôbec nie?“

„Výborne!“ zvolala nadšene. „Po tých pár dňoch, čo si bol preč, som mala pocit, akoby sa niečo zmenilo.“

„Keď som odchádzal, pohádali sme sa,“ podotkol

a pozrel sa na jej rumenec. „Rázne som odmietol podobnú šarádu, ale neustúpila si a mňa to veľmi vytočilo.“

„Nedalo sa to vziať späť,“ povedala šepkajúc a prišla k nemu bližšie. Obzrela sa okolo a vysvetlila: „Nie som jediná, kto si želá, aby si sa konečne usadil a dal menu Ingram dediča.“

„Kto ešte? Tlačí ťa do toho teta Tabitha?“ spýtal sa nazlostene. Akoby ju privolal, hneď sa ozvala, prichádzajúc k nim po schodisku: „Drahý synovec, mal si si nechať tie fúzy, vyzeral si na svoj vek.“

„Takže som teraz mladší a krajší?“ spýtal sa s úsmevom a dal jej bozk na hánky prstov.

Tabitha Ingramová ohrnula nosom a povedala: „Takto sa už vôbec neponášaš na môjho nebohého brata.“

„Presne tak, nie som môj otec.“

„No na druhej strane je to aj dobre. Mladé slečny si aspoň budú myslieť, že si mladší.“

„Takže je to tak, ako som si myslel, a toto celé je vlastne tvoj nápad?“ spýtal sa napajedene a ruky si dal do vreciek nohavíc.

Tabitha si uhladila vlasy nad uchom a sucho poznamenala: „Mali sme to urobiť už dávno, keďže si sa nemal k činu. Tamto je moja kandidátka,“ povedala a vystrela ruku do davu ľudí.

Medzi nimi si všimol krásnu slečnu s oslnivým úsmevom, ktorá pristupovala ku schodisku.

Austin jemne potočil hlavou a zašomral: „Ako výstavný žrebec.“

„Mal si sa o to postarať sám, teraz nefrli,“ povedala teta úplne ignorujúc jeho zlosť.

Musel sa veľmi premáhať, aby nevyzeral ako býk úto-

čiaci na svojho matadora, ktorého by s radosťou rozdupal a povláčil po aréne. Takto si to nepredstavoval, ale nešlo cúvnuť, musel hrať ich hru. Aspoň teraz, kým si myslia, že to majú pevne v rukách a on je poslušný baránok. Rohy vystrčí až neskôr, ešte bol na to čas.

Slečna sa hlboko uklonila, vďaka čomu si mohol dokonale obzrieť jej veľký výstrih. Prišlo mu to komické, a tak sa pousmial a vzal si do ruky jej maličkú rúčku.

„Drahý Austin, dovoľ mi, aby som ti predstavila slečnu Cassandru McCabovú, ktorá sem pricestovala až z Írska.“

„Veľmi ma teší, slečna,“ povedal a vtisol jej na hánky prstov nežný bozk.

Slečna celá očervenela a lapajúc po dychu povedala: „Je mi ctou, vaša milosť.“

„Ako sa vám páči Knole House?“ spýtal sa jej slušne a obzrel si jej krásnu tvár.

Bola ako princezná, s blond kučerami a výrazným líčením, bledou, priam porcelánovou pokožkou a nízkou postavou, pôsobila skutočne ako bábika na hranie. Ale on už nebol malý chlapec, nemal chuť sa hrať a jej vysoko postavený hlas s írskym prízvukom ho iritoval.

„Je to krásne sídlo, takúto usadlosť som ešte nevidela a som nadšená aj z okolitej prírody. Vraj milujete poľovačky, ja ich zbožňujem.“

„Skutočne? Mladé slečny sa ich veľmi nezúčastňujú,“ poznamenal a ona sa zapýrila ešte viac.

„Nuž áno, musím priznať, že by to bola moja prvá. Ale zbožňujem oteckovo rozprávanie, je také úžasné, že by som to chcela zažiť.“ Usmial sa a Tabitha jej povedala: „Budete mať iste príležitosť. Napokon, vy aj váš otec ste

pozvaní stráviť v Knole House pár dní, je tak?“ opýtala sa s očami otočenými k synovcovi.

Austin sa usmial viac a povedal: „Samozrejme, rád spoznám aj vášho otca.“

Teta ju chytila pod pazuchu, bolo na nej vidieť, že na viac slov sa nezmôže. Bola očarená, ale to sa dalo čakať. Pôsobil tak na slečny, najmä na tie, ktoré toho v hlave nemali veľa a riadili sa len tým, čo videli, a čo im nahovorili iní.

„Venuješ slečne McCabovej tanec?“ spýtala sa za ňu, musela oboch postrkovať ku konverzácii, čo ju zjavne nebavilo a tvárila sa unudenejšie než inokedy.

Austin sa opýtal: „Čo tak posledný tanec večera?“

„Áno, rada!“ zvolala Cassandra a teta sa zamračila.

Jej sa to nepáčilo, no nemohla s tým urobiť nič. Len ju od neho odtiahla späť k hosťom a Austin si vydýchol.

Grace poznamenala: „Toto sa dalo čakať. Keď mi moja drahá švagriná povedala, že našla vhodnú manželku pre budúceho vojvodu, bolo mi jasné, že to dopadne presne takto.“

„Je to len dieťa,“ zavrčal a zazrel po nej. „To ma tak málo poznáte, preboha?!“ zvýšil hlas, hoci pri tom šepkal, aby ho ostatní nezačuli. Pán Joyce práve prišiel s pohárikom brandy, ktorý si vzal a ihneď sa napil.

„Teta sa pozerá na majetok a tituly, na výhodné spojenectvo, preto ten výber. Ja som vybrala stokrát lepšie!“ hrdila sa.

„Začínam o tom pochybovať.“

„Viem, ty nebudeš nikdy spokojný, ale čo máme robiť, keď sa nemáš k činu?!“ vytkla mu a pozrela sa na

staršieho muža, ktorý sa kľčovite držal za rameno svojej manželky.

Pristupovali k nim po schodoch a v tesnom závese za nimi bola mladá slečna, ktorá sa všade obzerala.

Austin sa k nim pozrel tiež a potom sa vyjavene opýtal mamy: „Aj oni? Zatiahla si ich do toho?“

„Sami sa ponúkli,“ povedala na svoju obranu a naširoko sa usmiala. „Douglas, Sabina, tak rada vás tu vidím!“ zvolala a prišla k nim bližšie.

Douglas sa len ťažko vystrel a zašomral: „Nemohli ste prísť dolu? Je tu schodov ako do neba, mám svoj vek, kosti mi už toľko neslúžia a je to pre mňa náročné.“

„Ale no tak, Douglas, nefrli. Oslávenec musí byť na očiach,“ povedala Sabina radostne a objala Grace.

„Teta, strýko, som rád, že ste tu,“ povedal a tiež jej dal bozk na líce. Douglas mu podal ruku a povedal: „Toto sme si nemohli nechať ujsť. Ale tá cesta bola hrozná. Cítim každú kosť.“

Austin sa pousmial a Sabina zakročila: „Austin nebude počúvať tvoje horekovanie, drahý. Ak chceš, pokojne sa choď niekam usadiť a ja mu dám dar.“

„Nie, počkám ťa, lebo mám strach, že sa skotúlam po tých vražedných schodoch!“ zahromžil.

Austin k nemu kývol hlavou, a tak k jeho strýkovi pristúpil pán Joyce a ponúkol mu rameno.

„Mylord Ingram, len sa ma chyťte a ja vás zavediem do kútika, v ktorom nebudete ani hladný, ani smädny.“

„Výborne!“ zvolal radostne a prijal jeho ponúknutú ruku.

Austin sa usmial na Sabinu, ktorá povedala: „Má svoje roky, prepáč mu to.“

„Strýko si zaslúži všetko pohodlie sveta, niet mu čo zazlievať.“

„A tu je náš dar,“ povedala a vložila mu do ruky drobnú škatuľku. „Nemali ste si robiť starosti.“

„Len to otvor,“ posmelila ho a obzrela sa, aby k sebe mohla pritiahnúť slečnu, ktorá stála pár krokov od nich.

Austin škatuľku odbalil a pozrel sa na výtlačok knihy od Charlesa Dickensa s názvom Vianočná koleda.

Vďačne sa usmial a povedal: „Nádherné, ďakujem.“

„Snáď budeš mať čas si ju prečítať. Ešte ťa mám pozdraviť od Gwen a jej manžela, mrzí ich, že tu nemôžu byť...“

„Ona mi darček už dala,“ prerušil ju a Sabina sa úprimne prekvapila.

„Skutočne? Stretli ste sa?“

„Pred časom, áno,“ potvrdil a pozrel sa na slečnu, ktorá stískala pery a hľadela na neho priam so strachom.

„Nevedela som o tom.“

„Sabina, koho si to priviedla?“ spýtala sa Grace netrpezlivo.

Sabina sa usmiala a potisla vpred krásnu červeno-vlášku s tmavými očami.

Uklonila sa a teta ju predstavila: „Toto je dcéra mojej priateľky, ktorá je u nás na návšteve, a tak sme si ju dovolili priviesť. Volá sa Pamela Baxterová a musím povedať, že sa veľmi hanbila prísť bez daru.“

„Madam Ingramová,“ zašepotala Pamela zahanbene.

„Dary nie sú dôležité, slečna,“ ubezpečil ju Austin a prezrel si jej hanbou i strachom naplnené oči.

„No jeden by ti vedela dať aj bez obalu, však je tak?“

„Nie, och nie, ja sa veľmi hanbím, madam Ingramová,“ žobronila a cúvala späť ku schodom.

Sabina ju však stisla za zápästie a nástojila: „Nemusíš sa báť, si nadaná, máš krásny hlas a vojvoda bude iste rád, ak mu zaspievaš jeho obľúbenú pieseň. Nemám pravdu?“

Austin nemal na výber, musel sa usmiať a povedať: „Budem sa cítiť poctený, slečna Baxterová.“

„Tak, tak teda dobre,“ povedala a uklonila sa, aby mohla rýchlo utiecť z ich spoločnosti.

Sabina sa smutne usmiala a povedala: „Je skutočne nadaná, má talent a nie len to. Je veľmi bohatá, jej veno je nehorázne veľké a jej otec je členom dolnej snemovne.“

„Viem,“ povedal Austin veľmi vážne a opäť si dal ruky za chrbát. „Teta Sabina, len mi nepovedz, že si sa pridala na stranu žien Ingramových, ktoré ma chcú dnes zasnúbiť.“

„Toto bol Douglasov nápad,“ povedala a Austin od prekvapenia zodvihol obočie.

„Strýko?“

„Nemôže dopustiť, aby titul vojvodu z Kentu nemal svojho dediča z rodu Ingramových. To proste nedovolí!“ povedala dôrazne.

Austin si povzdychol a spustil plecيا nadol. Pozrel sa k hosťom, ktorí sa zabávali, tancovali a hodovali, nič netušiac o jeho dnešnom údele. Sabina mu stisla ramię, na čo sa k nej trošku natočil a započúval sa do jej vlúdnych slov: „Máme ťa radi, môj milý. Chceme ti len

dobre, hoci sa ti to teraz zdá ako nátlak okolia. Časom to iste oceniš. Nikto predsa nechce byť sám.“

„V rodine máme aj takých členov, ktorí slobodu postavili nad všetko,“ podotkol, na čo jeho mama odfrkla.

„Kto by s Tabithou vydržal?“ začala šomrať Sabina „Ver mi, keby bola trošku milšia a myslela by aj na iných okrem seba, nezostala by starou dievkou.“

Grace si nadšene povzdychla a povedala: „Nuž a ešte je tu moja kandidátka. Ak sa ti nepáčila príliš mladá a horlivá, či talentovaná a hanblivá, potom sa ti možno zapáči slečna, ktorú som vybrala práve ja.“

Austin prevrátil očami a spýtal sa: „Mala už aspoň dvadsať?“

„Mala dokonca dvadsaťsedem.“

Sabina sa zhrozila a odfrkla si: „Stále slobodná? Alebo nejaká vdova?“

„Stále slobodná, krásna, veľmi vzdelaná, bystrá a dovolím si tvrdiť, že z významnej rodiny.“

„Tak v čom je háčik? Prečo je stále slobodná?“ spýtal sa Austin posmešne.

V tomto veku sa už dievčatá pokladali za staré dievky, vhodné akurát tak na vstup do kláštora alebo ako spoločníčky k nejakej postaršej dáme, ktorej by po večeroch čítali.

„Posúď sám,“ navrhla Grace a pristúpila k dáme, ktorá sa k nim pomaly blížila po schodoch.

Austina to už unavovalo, nechcel spoznávať nové tváre, chcel si užiť oslavu po svojom, a preto sa zvrtol na päte, čo nebolo vôbec slušné. Sabina sa mu však postavila do cesty a upozornila: „Nesmieš utiecť, je to hosť tvojej matky, bolo by to nezdvorilé.“

„Nemám chuť sa zoznamovať s ďalšou vydajachtivou slečnou, ktorej cieľom je uloviť si bohatého vojvodu!“ zasoptil viac nahlas, ako by si želal.

Sabina preglgla a nasilu ho otočila k mame, ktorá mala na tvári výraz rozzúrenej levice. Staršia dáma, celá šedivá, v honosnej róbe čiernej farby a s množstvom perál okolo krku sa tvárila kyslo a zašomrala: „Nuž, asi ideme nevhod.“

„Nie, vôbec nie!“ snažila sa zachrániť situáciu Grace a potiahla za ruku akúsi slečnu, ktorá pomaličky a veľmi neochotne vystupovala po schodoch.

Austin sa k nej zamračene pozrel a len, čo slečna zodvihla tvár, zadržal dych. Srdce akoby sa mu zastavilo, keď sa pozrel do jej očí. Tie krásne oči svetlohnedej farby sa ihneď naplnili otázkami, zmätenosťou a priam šokom. Pery sa jej zachveli a o krok cúvla, hoci ju jeho matka ťahala priamo k nemu.

„Drahý, dovoľ mi, aby som ti predstavila slečnu Deborah Nicholsonovú.“

Austin rozpačito zažmurkal, nespelo sa usmial a zajakal sa, keď povedal: „Sle... slečna Nicholsonová, aká česť spoznať vás.“ Deborah ihneď zabudla na prekvapenie a po tomto oslovení jej do líc stúpila červeň. Oči jej nasiakli obrovským hnevom a nedokázala si pomôcť, no zlosť zvíťazila.

„Vy!“ zazúrila a ruka jej vystrelila ako šíp.

Pristála na vojvodovom líci, ktorý sa nezmohol na viac ako šokovaný výdych. Sabina a Grace zhíkli, madam Nicholsonová takmer zamdlela a dvaja sluhovia, ktorí stáli obďaleč, aby dohliadali na vojvodu bezpečnosť,

sa k nej prudko pohli. Austin však rýchlo zodvihol ruku, aby ich zastavil.

Deborah si šikovne nadvihla sukňu svojich smaragdovo zelených šiat a rozbehla sa dolu po schodoch, nevšímajúc si oči mnohých hostí, ktorí si ten nehorázný incident všimli.

Austin preglgol a spustil plecia nadol, zatiaľ čo Sabina sa snažila pomôcť madam Nicholsonovej z mdlôb.

Jeho mama k nemu pristúpila a rozhorčene sa opýtala: „Môžeš mi to celé nejako vysvetliť?!“

Austin sa jej smutne pozrel do očí a povedal: „Ja a slečna Nicholsonová sa už poznáme.“

PRED DVOMI TÝŽDŇAMI

„Slečna, sme na mieste, vystupovať!“

Debbie ihneď otvorila oči a vyplašene sa posadila. Ani nevedela, ako sa jej podarilo zaspať, ale bola veľmi rada, že po úmornej ceste poštovým kočom konečne dorazila do Yorku.

Dvere na koči otvoril vysoký, štíhly muž v stredných rokoch s dlhými vlasmi, ktoré mu zakrývali plecia.

Zazrel po nej a spýtal sa: „Mienite vystúpiť ešte dnes? Je to konečná, sme na mieste, slečna.“

„Áno, hneď som vonku, idem,“ povedala a začala rukami šmátrať všade po sedačke okolo seba.

Niekde tam by mala mať svoju taštičku, ale nevedela ju nájsť. V koči bola tma, dorazili asi veľmi neskoro a zjavne boli niekde mimo hlavných ulíc mesta, lebo jej do koča nesvietilo ani pouličné svetlo lampy.

Kočiš bol zjavne nervózny, stískal pery a zlostne čakal, než konečne vystúpi. Už bola zúfalá, keď nohou o čosi zavadila. Zohla sa a zodvihla malú taštičku, v ktorej mala vreckovku, nejaké peniaze a lístok s adresou, na ktorú sa chcela dostať ešte dnes.

Vystúpila von, kočiš jej nepodal ani len ruku, už ju chcel mať z krku a prekážala mu jej prítomnosť.

„Nehnevajte sa, asi som zaspala. Koľko je hodín?“

„Je takmer deväť, slečna,“ povedal a zaplesol dvere na koči, ktorý už mal iste veľa odžité.

Postavil sa priamo naproti nej a povedal: „Tu má koč poslednú zastávku, odtiaľto sa musíte dopraviť na miesto svojho pobytu sama. Teda,“ váhavo sa pozrel na jej vydesenú tvár, „ak po vás niekto nepríde. Dali ste niekomu vedieť o svojom príchode?“ opýtal sa veľmi zvedavo.

„Iste, isteže áno,“ zaklamala, bolo jej jasné, že mladá slečna by nemala cestovať sama.

A ak už sama cestovala, iste by ju niekto mal čakať a bezpečne odprevadiť domov. Ale to sa nestane, nik po ňu nemal prísť, nikto netušil, že sem dnes prišla, a preto musela byť veľmi obozretná. Nevinne sa usmiala a povedala: „Mali by sme sa stretnúť v najbližšom hostinci... myslím, že...“

„Hostinec Tri koruny, je to oproti,“ povedal a hodil tam hlavou.

„Áno, áno, presne tam sa máme stretnúť!“ zvolala rozveselene, že jej to vyšlo.

„Ale najškôr by ste mi mohli zaplatiť, slečna. Je to presne jedna libra.“

„Och, iste!“ zvolala a šikovne otvorila taštičku.

Strčila dnu ruku a pohrabala sa v nej.

„Čože?“ pošepala vyplašene a skúsila peniaze nahmatať opäť. Nahnevala sa, celú ju obrátila hore nohami a vysypala z nej len jednu vreckovku, akýsi cukrík, ktorý tam mala už veľmi dávno, a lístok s adresou. Ten zodvihla zo špinavej zemi a šikovne si ho dala za rukavičku.

Kočíš sa opýtal: „Deje sa niečo? Máte čím zaplatiť?“

Debbie sa k nemu s nevinným úsmevom pozrela

a pomaly sa vystrela. Odkošľala si a povedala: „Mala som so sebou peniaze, pane, musíte mi veriť. Ale teraz je taška prázdna.“

„Takže ste cestovali načierno?! To je nehorázne!“

„Musel ma niekto okradnúť! Nebola som v koči iba ja a mali sme pár prestávok!“ snažila sa nejako obhájiť.

„Spustili ste tašku z očí?“ opýtal sa a ona sa zamyslela.

„Počas poslednej prestávky som si dala čaj. Keď som zaň zaplatila, odišla som na moment od stola a tašku som nechala bez dozoru.“

Chápavo sa usmial, poškrabal sa po čele a povedal: „Nuž áno, ten hostinec, kde sme napájali kone. Je to obľúbené miesto vreckárov a povaláčov.“

„Skutočne?“ spýtala sa zúfalo a kočiš potočil hlavou.

„Je mi to ľúto, ale musím na vás zavolať strážnikov.“

„Prosím?! To hádam neurobíte!“ vydesila sa.

Muž sa zamračil a povedal: „Dajú vás do cely, upovedomíte svojich príbuzných a tí zaplatia za vaše prepustenie a tiež za môj odvoz. Inak to nepôjde!“ zahrnel a stisol ju za lakeť.

„Nie, prosím, to mi nerobte! Ja vám sľubujem, že vás zajtra vyhladám a peniaze vám donesiem!“

„Toto už poznám! Nie, v žiadnom prípade. Iba ak...“ zákerne sa usmial a prezrel si ju od hlavy k päťam. „Nuž, možno by som si dal povedať a dohodli by sme sa na odškodnom.“

Deborah sa na neho zlostne zamračila a pretisla pomedzi zuby: „Tak to teda nikdy! Na to zabudnite!“

„Nerobte drahoty, obaja z toho budeme mať radosť, to vám sľubujem,“ povedal a chlipne sa usmial.

„Nie!“ zvolala, no zjavne bol hluchý voči jej námietkam.

Oprel si ju o mocnú hrud, páchol po rybách a tabaku. Nahol sa k nej a hoci sa snažila od neho odtisnúť, pevne ju zovrel a povedal: „Nebráň sa, holubička, lebo inak ti to môže byť nepríjemné, a to by som nechcel.“

„Okamžite dajte zo mňa tie ruky preč!“ zvolala a tlačila do neho, koľko to len išlo.

Vtom sa odkiaľsi ozval mužský hlas: „Pusti ju.“

Znel pokojne, hoci jeho zamračené oči pôsobili priam desivým dojmom. Stál len pár krokov od nich, vôbec si v tom boji o svoju česť nevšimla, že sa k nim priblížil.

Kočíš sa k nemu obzrel a spýtal sa: „Čo sa do toho pletiete?!“

„Tá slečna s vami nechce mať nič spoločné. Dajte jej pokoj,“ vyzval ho stále slušne a bez zvýšenia hlasu.

Debbie zasipela: „Chcel ma zneužiť, špinavec.“

„Ho, hó, tak to teda nie! Nezaplatila mi za cestu! Chcem len odmenu za svoje služby!“ ohradil sa muž stále ju pevne držiac vo svojich rukách.

Austin sa pousmial, urobil k nemu krok a veľmi vážne sa opýtal: „Si hluchý, nerozumieš anglicky, alebo si len idiot? Povedal som, aby si ju pustil.“

Muž nereagoval a Austin konečne poriadne zvýšil hlas: „Hned!“ Muž ju naveľa pustil a Debbie od neho o dva kroky ustúpila do bezpečnej vzdialenosti od oboch, pretože jej záchranca sa na ňu skutočne desivo pozrel.

Austin si dal ruky v bok a spýtal sa: „Je pravda, že ste nezaplatili za to, že vás sem dovezol?“

„Ukradli mi peniaze, na čo som prišla až teraz,“ priznala s hanbou v hlase a rumencom v lícach.

Chápavo prikývol a pozrel sa na muža, ktorý stískal zuby od zlosti. „Koľko je dlžná?“

„Jednu libru! Zavolám na ňu políciu!“

„Sľúbila som, že mu tie peniaze zajtra donesiem! Nie som žiadna zlodejka, ani čierna pasažierka!“ rozčúlila sa.

Austin siahol do náprsného vrecka na svojom plášti a vytiahol odtiaľ jednu libru.

Podal ju kočišovi a povedal: „Ber, a nech sa nedozviem, že opäť obťažuješ svoje pasažierky, inak sa to pre teba skončí zle!“

Kočiš sa spokojne usmial, vložil si peniaze do vrecka a jemne sa mužovi uklonil.

Potom vyskočil na kozlík, no Deborah stihla zvolať: „Moja batožina!“

Muž sa neochotne postavil, zo strechy zobral posledný kufrík, ktorý tam bol, a hodil jej ho priamo k nohám. Potom švihol kone bičom a odhrmotal s kočom preč z tmavej uličky.

„Nehorázne! Taká drzosť! Čo si to dovoľuje?!“ soptila, kým sa snažila postaviť kufrík do dôstojnejšej polohy.

Austin ju s jemným úsmevom sledoval, a keď prestala šomrať, spýtal sa: „Potrebujete ešte nejako pomôcť, slečna?“

Deborah sa prudko otočila a povedala: „Poradím si aj sama, ďakujem pane. To ja sa skôr musím opýtať, komu som dlžná peniaze?“

„Nerobte si s tým starosti...“

„Nie, to predsa nejde! Nechcem byť nikomu nič dlžná, takže...“ hodila k nemu rukou, „von s tým. Aké je vaše meno a kam donesiem dlžnú sumu?“

Austin si ju prezrel a zamyslel sa. Nikdy nevidel takú krásnu ženu. Áno, videl veľa nádherných, príťažlivých žien, mal nejaké milenky, ktoré sa pýšili svojou krásou plným právom, no ani jedna nebola ako táto slečna. Mala ebenové vlasy zapletené v jednoduchom vrkoči. Jej svetlohnedé oči sršali energiou a vášňou. Krásne úzke pery hovorili rýchlo a celá jej pleť bola nezvyčajne hnedá, akoby trávila na slnku viac času, než by bolo pre slečnu s vyšším postavením vhodné.

Možno to bola iba slúžka, nejaká guvernanka či obyčajná pestúnka, ktorá cestovala sama a nebála sa, že by sa o nej rozniesli nejaké nemiestne klebety. Bola vysoká a štíhla, pod tenkým plášťom ukrývala iste nádherné krivky, čo usudzoval podľa jej peknej tváre.

Mal chuť ju ešte vidieť a hoci nepotreboval, aby mu vrátila peniaze, rozhodol sa to skúsiť.

„Som Austin Ingram.“

Zostal ticho a čakal.

Nič? Žiadne omdlievanie? Nijaké ospravedlnenie sa?

Žeby netušila, kto som?

Položil si v duchu otázky a Deborah k nemu vystrela ruku, aby mu ju podala.

„Som Deborah Nicholsonová, pane. Veľmi ma teší.“

Nadchla ho myšlienka, že stretol mladú ženu, ktorá nevedela o jeho titule. S radosťou jej podal ruku a Debbie sa zachvela.

Jeho teplá a mocná dlaň jej spôsobila triašku. A nie len tá, ale aj jeho celkový vzhľad. Bol to robustný muž, so širokými ramenami, hlbokým hlasom a veľmi príťažlivou tvárou. Mal čierne vlasy, vkusne zastrihnuté

s krátkymi bokombradami. Žiadne strnisko, bol dokonale oholený a jeho tvár korunovali príjemne zelené oči s dlhými riasami, ktorými zaklipkal, keď jej púšťal ruku. Prvotný strach, ktorý z neho mala, sa vytratil vďaka úsmevu, ktorý ho zdokonalil ešte viac.

Rýchlo si ruky skryla za sukňu svojich cestovných šiat, odkašľala si a povedala: „Ako hovorím, zajtra vám všetko vrátim.“

„Ako myslíte, budem ubytovaný v hostinci Tri koruny.“

„Už som o ňom počula,“ povedala a vzala si do ruky svoj kufor. „Ak dovolíte, pôjdem... domov,“ zaklamala a roztomilo sa usmiala.

Váhavo si ju prezrel a spýtal sa: „Takže ste odtiaľto?“

„Nehnevajte sa, ale je neskoro a moja rodina ma iste čaká,“ klamala ďalej.

„Pravdaže. Nechcete, aby som vás odprevadil?“

„Nie, len si nerobte starosti!“ povedala a pomaličky ho obišla. Nesmela mu dôverovať, nepoznala ho, mohol to byť vrah, násilník alebo niekto z podsvetia. Hoci jej pomohol, necítila k nemu dôveru.

„Zajtra donesiem peniaze a naše cesty sa nadobro rozídu.“

„Nuž, keď myslíte,“ povedal a sledoval, ako pospiatky kráčala ulicou.

Neustále ho sledovala, prišlo mu to komické. Usmial sa od ucha k uchu a ruky si skrížil na hrudi. Až keď bola na konci ulice, otočila sa a pridala do kroku, ťahajúc za sebou svoj kufor.

Potočil hlavou a povedal: „Zvláštna žena. Zrejme ju už nikdy v živote neuvidím.“

„Som ja teda, ale hlupaňa. Nie, ďakujem, ja si už poradím. Dočerta, dočerta, Debbie, a vidíš, kde teraz si? Sama uprostred mesta, ktoré takmer nepoznáš, všade je už tma a si hladná, unavená a vôbec nevieš, čo si počítať,“ šomrala ťahajúc za sebou svoj cestovný kufor.

Za tých pár minút stokrát oľutovala, že neprijala jeho pomoc. Ale mohla tak urobiť? Už sa poriadne hanbila za všetky tie problémy, do ktorých sa dostala. Mala mu dovoliť ešte viac jej pomôcť?

Ani ho nepoznala, mohol ju vtiahnuť do tmavej uličky a zabiť. Po tomto zážitku už aspoň vedela, prečo by mladá žena nemala nikdy cestovať sama. Nejde tak ani o jej povest' ako o bezpečie.

„Len nezúfaj, Debbie!“ povzbudila sa nahlas a pozrela sa k mužovi, ktorý zatváral akýsi obchodík.

Odhodlane sa nadýchla a vykročila priamo k nemu. „Dobrý večer, pane. Prepáčte,“ oslovila ho a muž sa k nej otočil, „ale rada by som sa opýtala, ako sa dostanem do mestskej časti Heslington?“

Starší pán sa zadivil a opýtal sa: „Vy chcete ísť do Heslingtonu? Tak to idete úplne zlým smerom, slečna. Je to vychytená štvrť a na opačnom konci mesta.“

„Takže som asi ďaleko,“ poznamenala so smútkom v hlase.

„Ak máte v úmysle prísť tam peši a s týmto kufrom, tak sa obávam, že vám to bude trvať viac než hodinu, slečna.“

„To ste ma nepotešili,“ povedala sklamane a pozrela sa k rušnému mestu, ktorým by mala prejsť.

„Nedá sa tam dostať nejako rýchlejšie?“

„Cez deň, slečna. Vtedy tu chodia bričky, ktoré vás za

pár drobných zavezú, kam len budete chcieť, ale tie prestali premávať o ôsmej,“ povedal a zatiahol veľkú mrežu, ktorú zamkol mohutným zámkom.

Zamračila sa a opatrne mu položila otázku: „Je táto štvrt taká nebezpečná, ako sa zdá?“

„Obávam sa, že v noci je nebezpečná každá štvrt tohto mesta. Žijem tu roky, no stále mám pocit, že ľudia sú tu tak trochu divosi. Severania sú tvrdí a priami, ale nechcem vás desiť. Je zjavné, že nie ste tunajšia.“

„To skutočne nie som,“ odvetila a žalostne siahla obočie. „Viete teda o nejakom prístrešku, kde by som mohla prenocovať?“

Muž sa zamyslel a spýtal sa: „Máte čím zaplatiť?“

„Obávam sa, že nie. Keby áno, zostala by som v hostinci, kde ma vyložil poštový koč, žiaľ, prišla som o peniaze.“

„V tom prípade by ste mali ísť do kláštora, tam by vám snáď vedeli podať pomocnú ruku,“ povedal a ukázal rukou presne na opačnú stranu mesta, ako bol Heslington.

„Tadiaľto, len pár minút cesty, nikam nezabočiť.“

„Ďakujem,“ poďakovala sa skleslo a pokračovala v ceste.

Nič iné jej nezostávalo. Tam, kam sa chcela dostať, to bolo ďaleko, na prenocovanie v hostinci nemala peniaze a toto bola jediná šanca, ako túto noc prežiť v teplu a bezpečí.

Začula nejaké šramotenie, čo ju vyplašilo. Pozrela sa do jednej z tmavých uličiek, no nič sa tam nepohlo. Vykročila teda ďalej a potom počula kroky.

Obzrela sa a uvidela troch mužov, alebo skôr mladých

chlapcov, ktorí kráčali priamo za ňou. Preglgla a radšej pridala do kroku. Počula odbíjať hodiny, zrejme na kostole, ktorý by mohol patriť kláštoru. Bolo deväť hodín a ulica bola úplne tichá. Pred ňou prebehol obrovský potkan a hoci sa ho zľakla, nezastavila ani nevydala jediný hlások.

Vtom na ňu jeden z chlapcov zapískal a zvolal: „Stojte, slečna, pomôžeme vám!“

Pokúsila sa o úsmev a pozrela na mladíka, ktorý ju už dobehol a kráčal zároveň s ňou.

„Nie, ďakujem, ale už som takmer v cieli.“

„Tam je len kláštor. Ste snáď novicka?“ spýtal sa druhý, ktorý ju prebehol a zastavil sa pred ňou.

Deborah sa zastavila a prezrela si mladíkov, ktorým nebolo viac ako šestnásť.

Obkolesili ju a ona povedala: „Potrebujem tam prenocovať.“

„Vieme o lepších miestach, stačí mať peniaze.“

„Tie nemám,“ povedala a zodvihla bradu.

„Neuľahujte si, taká kráska, v pekných šatách a nemá peniaze?“ vysmial ju jeden z nich.

Ďalší ju stisol za plecía, na čo zhíkla a zvolala: „Pustite ma!“

„Prehľadať!“ prikázal jeden z nich.

Chlapec k nej vystrel ruky, no šikovne ho koplá do kolena. Nehodlala sa vzdať bez boja. Chlapec vykrikoval, stisol si koleno a padol na chodník. Využila ich prekvapenie a tomu, ktorý ju držal, silno stúpila na nohu.

Vykrikoval a pustil ju, zatiaľ čo tretí skríkol: „Čo to robíte, vy nemehlá?!“

Debbie sa dala na útek, zabudla aj na svoj kufor a taš-

tičku. Rýchlo bežala smerom ku kláštoru, bola vyplašená, zadýchaná a veľmi sa bála o svoj život. Obzrela sa a videla, že muži si vzali jej veci a rozhodli sa s lupom odísť. Neprenasledovali ju, a tak si vyfúkla a spomalila.

Práve vtedy sa jej však noha dostala do akéhosi výmoľu a neudržala rovnováhu. S bolestným výkrikom spadla priamo do jarku, ktorý sa ťahal popri ceste. Skotúlala sa do blata a špiny, celá páchla a noha ju ukrutne bolela.

Zastonala a len, čo sa posadila, počula nejaký ženský hlas: „Pre pána, slečna, čo sa vám stalo?!“

Zodvihla oči a pozrela sa na ženu v stredných rokoch, ktorá k nej natiahla ruku.

„Len sa ma chyťte, no tak.“

„Ďakujem,“ povedala a horko-ťažko sa chytila jej ruky.

Potiahla ju hore, no dostúpenie na boľavú nohu bolo kruté. Zavesila sa do nej, zastonala a z očí jej vyhrkli slzy.

„Ste zranená?“

„Spadla som, noha mi skĺzla do nejakého výmoľu a asi som si vyvrtla členok,“ povedala a šikovne si vyzula topánku.

Ak by jej v nej noha zapuchla, nevedela si predstaviť, ako by ju dávala dolu.

Žena ju lepšie podoprela a povedala: „Máte vy ale smolu. Kam ste mali namierené?“

„Do kláštora, poprosiť o nocľah. O všetko ma obrali, ukradli mi aj to posledné, čo som mala, a moja rodina žije na opačnej strane mesta.“

„Netrápte sa, ja vám pomôžem. Nepôjdeme do klášto-

ra, ja a môj brat vlastnime hostinec,“ povedala natešene a opatrne s ňou kráčala smerom, odkiaľ sem prišla.

S obavou jej povedala: „Asi ste ma nepočúvali, ale nemám vám, ako zaplatiť.“

„Nebojte sa, nejako sa dohodneme.“

„Zaplatím zajtra, sľubujem! Len, čo sa vyspím a naberiem silu, aby som našla svoju sestru. Potom vám všetko zaplatím, to sľubujem, akože sa Deborah Nicholsonová volám!“ vyhlásila a zabudla, že by nemala nohu príliš zaťažovať.

Stúpila na ňu a zasipela bolesťou. Žena sa súcitne usmiala a povedala: „Nerobte si starosti. V hostinci je ešte jedna voľná izba. Tá bude dnes vaša, čo poviete?“

„Ste láskavá. Len prosím,“ začala točiť hlavou a hovorila priam žalostne, „nepovedzte mi, že ma po ceste zabijete a necháte moje telo ohlodať potkanmi, lebo ja po dnešku už nečakám nič dobré.“

Žena sa zasmiala a povedala: „Ale kdeže! Počuli ste už o hostinci Tri koruny?“

Zdúpnela od desu a povedala: „Počula.“

„Tak vidíte, je to ešte kúsok a sme tam,“ posmelila ju a zabočili do jednej z tmavých uličiek.

„Tu ma sledovali traja muži a vzali mi moje veci.“

„Viem, sú to výrastkovia, darebáci, čo tu strašia slušných ľudí a majú dlhé prsty. Nebojte sa, neublížili by vám, sú len hladní a nemajú prácu.“

„Tak okrádajú vydesené ženy potulujúce sa po meste?“ spýtala sa vecne a ona sa zapýrila.

„Áno, je to ohavnosť, ale svet je taký. Nie je všetko krásne a jagavé, ako si to myslia tí s napudrovanými

nosmi, čo nemusia pracovať,“ zašomrala a Debbie sa v duchu zahanbila.

Ešteže dnes nevyzerám ako napudrovaná bábika, pomyslela si a pozrela sa na veľmi pekný dom s množstvom okien, ku ktorému prišli zozadu.

„Tu je to, je to pár schodov, čo ma mrzí, ale vynahradím vám to mäkkou posteľou a horúcim kúpeľom.“

„Ste skutočne milá,“ povedala a silno sa chytila zábradlia, aby s jednou nohou odhopkala na poschodie.

„Som za vami, nebojte sa, dám pozor, aby ste nespádli,“ povedala jej a rukou ju jemne istila, až kým nevyšli na poschodie.

Na úzkej chodbe uvidela niekoľko dverí, na ktorých boli drevené tabuľky s číslami.

„Číslo tri, je ešte voľná, jediná,“ povedala veselo a otvorila ju kľúčikom, ktorý mala na zväzku kľúčov, ktorý vytiahla z vrečka zástery.

Debbie ťažko vošla do izby a topánku položila ku dverám na podlahu. Ohúrene si prezrela jednoduchú, zato pekne zariadenú izbu s kvietkovanými tapetami a veľkou posteľou bez baldachýnu. „Urobte si pohodlie, onedlho som tu a donesiem všetko, čo je potrebné na ošetrovanie vašej nohy.“

„Počkajte!“ zastavila ju v rýchlom úteku z izby. „Ako sa vlastne voláte?“

„Ja som to nepovedala?! Ach, prepáčte, moje meno je Emma Uboldiová. Hneď som späť!“ prisľúbila jej a stratila sa na chodbe. Debbie si vyzula aj druhú topánku a zakopla ju k dverám. Potom odkrývala k dverám, ktoré viedli do malej kúpeľne. Keď ich odchýlila, uvide-

la vaňu, ktorá bola napustená vodou a penou voňajúcou po malinách.

„Úžasné,“ povedala uveličene a zaraz sa začala vyzliekať, aby sa mohla ponoriť do vody a zmyť zo seba všetku tú pouličnú špinu a prach.

To bola ale slasť, ponoriť sa do vody a jej teplom si nechať zmáčať pokožku a liečiť ubolené kosti. V tej chvíli sa cítila ako v nebi a Emma Uboldiová bola pre ňu hotový anjel.

„Čakáte na niekoho, vaša...“

„Psssst,“ zahriakol ho skôr, ako by to mohol niekto začuť.

Ponad plece sa pozrel k stolom, pri ktorých sedelo niekoľko mužov a popíjali, hrali karty alebo sa dobre bavili. Zlostne sa pozrel na hostinského, ktorý previnilo stisol pery a hodil si utierku cez plece. „Peter, povedal som, žiadne tituly.“

„Prepáčte mi to, pane.“ Zaprel sa dľaňami do dreveného pultu, naklonil sa k nemu a šeptom povedal: „Je to pre mňa ťažké, ale budem sa snažiť. No čo urobíte, ak vás niekto spozná?“

„York je dosť ďaleko od Londýna a Kentu, bola by to obrovská náhoda, že by som tu stretol niekoho, kto sa so mnou bližšie pozná.“ Chytil pohárik s brandy a dopil ho. Potom ho položil a posunul k nemu so slovami: „Ešte jeden.“

„Niekoho čakáte?“

„Dúfam,“ povedal tajuplne, na čo Peter nadvihol obočie.